

André Ferenc

JÉGNYELV

ha a fogak már csak jégcsapok
tanuld ki jól a télszagot
fogj kezet ha fogvacog
ha a fogak már csak jégcsapok
és nem csepeg és nem csepeg
szurokszemed a föld felett
ápolj minden körmödet
ne félj nagyon nem jöhet
ma már se szó se hallgatás
se térdig érő napszakok
szíved halott lódarázs
ha a fogak már csak jégcsapok
s a kétkedés is partra dob
és a láz aláz aláz
nem tegez de nem magáz
csak szivárog mint a gáz
melled átsírt éjszakák
és a hajnal a hasad
köldököd pehelysikoly
de hűségesen hallgat rád
simogatnod nem szabad
mert akkor beléd szeret
elaltat mégis égve hagy
letépi mind a két kezed
hát ápolj minden körmödet
mindig felismerjenek
s ha elrabolna télfogat
és tüdőd is elrohad
leheleted párnaköd
de átsikoltja köldököd
élvezet hogy így vezet
de rejtse el mind a két kezed
mert már jégig ér a szmog

s a fogak már csak jégcsapok
lépteid kimérheted
ne félj ez csak vérre megy
de mégse félj de mégse félj
mert a véred hófehér
köldököd beléd szeret
nyelved hegyén gleccserek
keress fagyálló mondatot
ha a fogak már csak jégcsapok

VISSZASZÁMLÁLÁS

számoljuk vissza lépteink
csatoljuk fel az égövet
menni kell megint megint
felszakadnak a légcövek
számoljuk vissza lépteink
ha lépni kell minek minek
a helyhiányt ki menti meg
ha összetör ha félreint
ha nem mutatna más irányt
csak taszít és visszaránt
inga ez csak ingadoz
tetszhalálból visszahoz
hogy lehessen tetszélet
arra bírja tetszésed
hústalan is testvéred
ha megszületne lendület
ha forgatag ha hallgatag
a szétbeszéde megszakad
kitölti minden percüket
számoljuk vissza lépteink
koptassuk el a lábszagot
szétfolyunk mint ócska smink
higgyünk minden látszatot

higgyünk amit csak lehet
a visszerek a kényszerek
a kábszerek a rendszerek
ínszakadt ígéletét
mert legalább ennyi kell
mert a szó betörve szép
nem taszít de nem visz el
s önmagába visszalép
megtanítja fordulat
helyett a légzőrendszered
viselni gégemetszetet
számoljuk vissza lépteink
ha már megállni nem szabad
az út akkor megszakad
s a vérerekben moszt kering
harapd be jól az ajkadat
ne hulljon ki a szócafat
mert elárulod magad
hogy megtörted a szótagod
hogy nincsen amit mondanod
csak indulás csak indulat
csak ingadozó árnyalat
nem érdekel már mit mutat
mert belőled itt marad
néhány ócska kábeldarab
nem segít majd semmi más
a hirtelen felindulás
de menni kell megérkezünk
vonszoljuk kis életünk
ott leszünk ne félj nagyon
hogy eltévedjünk nem hagyom
csak lépni kell ha sár lucsok
felissza minden gesztusod
s a mozdulat ha félre int
számoljuk vissza lépteink
mert fogyni fog csak fogyjon el
az mit el nem mondhatok
mert a száj vacog dadog

és a rezgés elszelel
ott leszünk ne félj ne félj
ajkainknak széle sincs
összetartja majd az éj
a lélegzést ahogy kering
s amíg tudónkbe visszaér
számoljuk vissza lépteink

ÁTSZÁMOLHATATLANSÁGI MŰVELETEK

*„Hogy lelassult az idő, már nem sodor magától,
kell tudni reggelente, mit, miért, naponta ismerni
kell a démonodat, mert belenézel a tükörbe, és megkérded,
miért, és hallgatsz.”*
(Esterházy Péter – Hrabal Könyve)

szikár tükör a túlcsiszolt üveg
az üvegen a törés a
fényben a törés a fény
kettős természete a törés
a bőr hullámai és a
nézés anyaga a fényérzékeny
idő és hangérzékeny
tér viszonyában a mozgás
a szemgolyó a nézés
helyének céljának
biztos kiszámíthatatlansága
a görbülő idő morzshallgatása
az idő nézése és az
idő járhatatlansága
a pórusok kóros krátereiben
fürdő idő mosdó nézés
folytonos hosszúságú és
azonos irányú összefüggései

az üveg felületének
egyenetlensége a homlok
zsíros csillogása az
idő visszanezése önmagára
az átjárás a diffúz
visszaverődés és az energia
selyemkabátja itt átalakulás
van a tér és az idő átjárása
a hallgatás és a nézés alakzataiba
a retinák összhangzatos
áteresztő és törő
gesztusai a fülcsatornákon
a rezonancia hiánya
a dobhártya kínos feleslegessége
a szívritmuszavar mellékessége
a fordítottság a tükör behatárolása
a vakfolt türelmes kucorgása
tanulja a kéz ellentétes irányú
mozgásait a mitesszerek robbanásait
az árkok és aknák geometriáját
a tükrök árulását és
az árulások tükröződését
schrödinger hallgatását
mely nincs mit mondjon és
nincs ahogy megszólaljon
és egyszerre nyeli le és köpi
ki a megrágott mondatot
ennek a csöndnek a
meghatározhatatlan tömegvonzását
és most arc van és tükör van
és csend van és idő van és
üveg és egy test mely
tanulja tanítja idomítja
szelídíti maga alá lapítja
kiszámíthatatlan árnyékát
ez a test van mely tanulja
nézését a hallgatás látását
belelátni és kilátni belőle

és a pupilla óceánsötétjét
és a szőrtüszők gyulladását
a száj feleslegességét az orrcimpák
finom mozgását és az időt
a másodpercekbe a betekintést
a másodpercekbe a lejáratot
a másodpercek dinamikus
mozdulatlanságát és apokaliptikus
konstans hallgatását
most ez a test van benne
a gerinc fény
iránya csönd sebessége
a kimondhatatlan szóéval azonos
a gerinc tű
átbújik saját fokán
és megtanulja elbeszélni
végérvényes tükröződésekben
az angyalok legárnyaltabb
hallgatásait

AJAKRETESZ

ne beszélj a repülőkről
önfeladásáról
a torokból kibukó hirtelen feltörő
önkéntelen és apokaliptikus
rezonanciáról ne beszélj
a húsban
a hús alatt
és a húson túl fészkelő
elváltozásokról
mert arra nincs mentség
se a tüzekről se a vizekről se a madarokról
ne beszélj
a befogadhatatlanságról
az abszolút indulatmágnésből

sugárzó
vonzó
és taszító
feszességről
az acélméhekről és a vasporokról
a barikádokról és a tölcésekről
a betört felszínű folyókról se szólj
semmit
és
semmiképpen
hallgasd el a szemgolyók deformációját
és ne szólj a feddhetetlen nyomás és
szétkürtölt
felhasadt földrétegek
hámszövetéből előkerülő
vigyorgásokról a magába
zuhanó kőről és a magából
kifakadó kőről a már mindig és a már sosem
guruló kőről
se arról a kőről amiről a kéz először
érezte meg a bűntudatot
semmiképp se a becsapásról
se a becsapódásról
az otthonosan idegen és idegesítően otthonosított
helyekről
és ne tégy említést
kérek
az utazásról
mert az végképp elviselhetetlen
a helyváltoztatásról
mert a hely nem változik
nem változhat
szóval ne beszélj semmiféle helyről
pulzáló városokról
és a rosszul megtervezett
mezőkről
ne meséld el a szobrot aminek kezében

üveggolyó és teáscsésze
szájában
pipa és sivatag szemében
dagadó düh és megalkuvás
és ne meséld el
hogyan először a lába
repedt meg
utána deréktájban
hasadt meg
az anyag
majd felismerhetetlen

darabokra
dobta szét magát
erről semmiképp sem beszélhetsz és
ne beszélj az iszonyról
ne beszélj se képzelt
se valós szeretőidről
főleg arról a hajnalról
amikor beletörött a körmöd a párnába
annyira szorítottad
ezekről semmiképp se
beszélj
mert ha bárki
rád figyel
akkor bizonyos értelemben
kapcsolat jön létre köztetek
és az végérvényesen megbocsáthatatlan
mert arról pedig végképp
nem volna
mit mondanod